

Camaraderii Chișinău
Te amintesc în tot
noaptea

Horia Sima
ȚARA ȘI EXILUL
Șteorește
CURIER INFORMATIV AL MIȘCĂRII LEGIONARE

Anul I. Nr. 1

Deposito Legal - M. 3655 - 1964

1 Noiembrie 1964

Cum apreciază Dl Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, evenimentele din țară și cadrul internațional în care ele se desfășoară. Câteva întrebări și răspunsuri:

Desprinderea de Moscova

- Ce credeți, Doamne Comandant, despre rebeliunea guvernului dela București contra Moscovei?

- Trebuie să rămânem extrem de sceptici și rezervați. Să nu ne asvârlim în gol.

- Ce vă determină la această prudență?

- Natura însăși a comunismului, capabil de cele mai mari pre-făcătorii în domeniul tactic. Vedeți cum s'au folosit sovieticii de mumia lui Stalin pentru a răspândi în lume impresia că s'a schimbat ceva în Rusia după dispariția acestuia. Au asvârlit răspunderea crimelor anterioare asupra celui mort, deși actualii guvernanți au participat - ei înșiși la aceleași crime și continuă să săvârșească același gen de crime. Dar câtă cerneală n'a curs în Occident între timp pe chestiunea "liberalizării" comunismului, iar astăzi vedem că lucrurile nu s'au prea clintit dela locul lor. Sau să luăm cazul Tito. Două miliarde și jumătate de dolari au primit comuniștii din Jugoslavia pentru a fi susținuți în "rebeliunea" lor contra Moscovei, iar astăzi Tito și Hrușciov sunt foarte buni prieteni. Ce-a profitat Occidentul? Frontul comunist s'a refăcut în Europa răsăriteană. Dece să nu credem că într-o bună zi și Gheorghiu-Dej va restabili bunele raporturi cu Moscova, după ce a tras și el foloase pe piața occidentală depe urma rebeliunii - lui?

Se zice că un conducător politic, refugiat de dincolo de cortina de fier, fiind primit în audiență de Adenauer, a căutat să-i demonstreze acestuia în 24 de teze imposibilitatea coexistenței pacifice. Bătrânul cancelar i-a ascultat lunga și obositoare expunere cu multă răbdare, iar la urmă i-ar fi spus: "În relațiile cu comunismul, eu nu mă conduc decât după două principii:

- să nu te încrezi niciodată într'un comunist.

- să nu-ți ajuți niciodată dușmanul".

Asupra acestor principii ar trebui să meditam cu toții.

- Bine, dar presa de mare circulație din Occident a explodat la maximum această chestiune, prezentându-o ca o dată certă. Cum explicați acest fapt?

- Tocmai atitudinea acestei prese trebuie să ne dea de gândit. În general, presa din Occident n'a susținut niciodată cauza popoarelor subjugate. Dimpotrivă, pe ecranul ei toate știrile venite din răsărit au fost deformate și aranjate în așa fel încât să nu strice Moscovei. - Nu trebuie să ne mirăm deoarece presa de mare circulație din Occident este controlată de rețelele subversiunii comuniste. Intre Vest și Est se ridică două cortine de fier: o barieră de mine și sârmă ghimpată, - dar și o barieră mintală, constituită din falsurile ce le răspândește - marea presă privitor la stările din răsărit. De aici concluzia logică: când vezi că aceeași presă, care fraternizează de obicei cu comunismul mondial, trâmbează cu mare aparat rebeliunea lui Gheorghiu-Dej, atunci trebuie să fie ceva suspect la mijloc, un semn ce l-a primit această presă să dea amploare antirusismului din țară și să-l prezinte ca un fapt sigur. Observați că aceeași presă, de câtva timp, ca la un semn misterios, a amuțit. România nu mai deține manșeta știrilor - senzaționale.

- Cu ce scop presa occidentală a deslănțuit această campanie?

- Evident cu scopul de a convinge opinia publică că în România s'au petrecut schimbări fundamentale, cari împing regimul să se desprindă de Moscova.

- Ce beneficii trage comunismul depe urma acestei campanii?

- Enorme. Mai întâiu s'ar alimenta cu un nou fapt senzațional iluzia că blocul comunist nu mai reprezintă o primejdie pentru Occident, că a intrat iremediabil în faza desagregării, și, în consecință, conducătorii lui pot accepta liniștit politica de coexistență. După Jugoslavia, după China, după Albania, după Polonia, iată acum România manifestă veleități de independență. Comunismul a trecut de zenitul puterii lui. Ce să ne mai batem capul? Să facem afaceri și să trăim bine.

- În al doilea rând, puterile occidentale luând act de noua orientare a României, vor fi dispuse să o ajute economic. Regimul dela București va profita primind credite și instalații industriale.

- Americanii cred că acordând ajutoare economice statelor comuniste din răsărit, Jugoslavia, Polonia și acum România, le încurajează să se emancipeze de Moscova. Ce părere aveți de această politică?

- E absurdă. Dacă vrei să ajuți aceste popoare să-și recăpăte libertatea, nu sprijini pe asupritori să-și consolideze puterea, ci sprijini pe asupriți ca să scuture jugul strein. Dacă se întâmplă tocmai pe dos, este că guvernul american, cu toate proclamațiile ce le dă, nu vrea eliberarea acestor popoare, ci perpetuarea sclaviei lor. Spiritul dela Teheran și Yalta continuă să predomine în politica externă - americană.

- Pe ce vă bazați când puneți la îndoială sinceritatea manifestărilor antirusiste ale guvernului dela București?

- Nu pot face abstracție de o serie de factori cari trebuie să ne pună în gardă.

Privind situația din România prin prisma doctrinei, istoriei și strategiei comuniste de peste o sută de ani, nu putem avea nicio încredere în rebeliunea lui Gheorghiu-Dej. Se pot cita nenumărate exemple când ei au înșelat lumea. Ceeace li se părea naivilor cari au căzut în cursă că ar fi o evoluție a comunismului, în realitate nu era decât o concesie tactică.

Apoi poziția geo-politică a României nu îngăduie manifestări de independență. În câteva ore armata sovietică e la București. Cine credeți că ar apăra pe Gheorghiu-Dej când s'ar pune în marș diviziile sovietice? Occidentali, Chinezi? Ar da un lamentabil examen politic Gheorghiu-Dej ca să se bazeze pe sprijinul lor.

Însfășișit, partidul comunist român este extrem de slab atât sub aspectul cadrelor cât și al popularității. Fără sprijinul sovietic, regimul nu s'ar putea menține. Gheorghiu-Dej guvernează în umbra Kremlinului. Vă imaginați că și-ar tăia singur craca de sub picioare?

Care e apoi compoziția politbiroului partidului comunist român? Unicul care avea sentimente românești, Pătrășcanu, a fost ucis. - Credeți că tovarășii Gaston Marin, Bărlădeanu, Moghioroș, Bodnăraș și alții, au fost apucați de o subită dragoste de poporul românesc, după ce l-au umilit, l-au ingenunchiat și l-au chinuit ca pe Christos?

Când iai o atitudine politică atât de gravă, ca aceea care se atribuie lui Gheorghiu-Dej, atunci trebuie să descoperi și elementele ei de sprijin. Eu nu le văd, afară de cazul că vrei să forțezi interpretarea.

- Dvoastră susțineți așadar că Rusia Sovietică a lăsat frâu liber sateliților ei să dea semne de emancipare pentru a putea pompa dolari din Occident?

- Analiza faptelor de mai sus și a tuturor împrejurărilor în care se desfășoară așa zisa desprindere de Moscova mă obligă să inclin spre această explicație. Să completez. Rusia Sovietică e obligată la acest joc din cauza dificultăților economice. Întreg sistemul comunist este în criză. Nu a dat faliment numai agricultura, ci și sectorul industrial, pentru a cărui dezvoltare a sacrificat agricultura. Pentru

modernizarea industriei, Sovietele au nevoie de cel puțin zece miliarde de dolari, împrumuturi pe termen lung, credite pe cari nu le pot găsi decât în Occident. In aceeași situație critică se găsesc și regimurile comuniste din România, Bulgaria, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia. Toate au nevoie de credite și echipament industrial din țările libere. Produsele lor de calitate inferioară nu pot concura cu produsele industriei occidentale. Exportul acestor țări spre Occident este format - precumpănitor, ca și sub vechiul regim, din produse agricole și materii prime. Românii, de pildă, vând porumb în Germania Federală ca să plătească furniturile. Criza generală a sistemului economic comunist obligă toate Statele din răsărit să facă apel la asistența Occidentului.

- Credeți însă că fără această inscenare, guvernul comunist dela București nu ar fi putut obține sprijin economic în țările occidentale?

- Nu, pentru că guvernele occidentale, englez, francez, american, oricât de binevoitoare ar fi față de țările comuniste, trebuie să vină seamă și de starea de spirit a opiniei publice, care îi controlează, dacă nu permanent, cel puțin la alegeri, odată la patru ani. Aceste guverne trebuie să justifice în fața opiniei publice politica lor de sprijin economic față de România. Justificarea lor e că România dă semne de emancipare și, în interesul lumii libere, trebuie ajutată. Pieșa se joacă în felul următor:

Gheorghiu-Dej face anumite mișcări în țară, presa de mare tiraj din Occident reia mînea și bat un tam-tam asurzitor pe chestiunea "marilor" prefaceri petrecute în România, iar la urmă, după ce opinia publică a fost suficient prelucrată, guvernul din Occident primesc surzător pe comuniști și le acordă creditele cerute. Fără această "introducere", Maurer, Gaston Marin, Bărlădeanu, Apostol, nu se puteau prezenta în Occident cu mâna întinsă.

- Bine, dar jocul acesta, să-i zicem de-a emanciparea, nu implică anumite riscuri pentru regim?

- Riscurile sunt minime. Emanciparea și agitațiile sunt dozate, planificate și dirijate chiar de partid. Nu se poate repeta experiența din Ungaria. Atâta vreme cât aparatul de teroare rămâne intact, agitațiile de desprindere de Moscova pot fi suprimate în 24 de ore. Ceeace s'a petrecut dealminteri înainte de 23 August. A venit ordin dela partid până la ultima celulă și agitațiile antisovietice s'au potolit.

- Dar Rușii ce spun când văd proporțiile ce le-a luat campania antisovietică?

- Nu-i incomodează. Ei știu că nu sunt iubiți în nicio țară. Relațiile lor cu celelalte națiuni sunt relații de forță. Cnutul dictează. Pentru cauză sacrifică ei totul. Astăzi cauza comunismului mondial reclamă că atât Sovietele cât și celelalte regimuri comuniste să obțină credite din Occident. E o necesitate vitală. Restul e secundar.

Poziția lui Gheorghiu-Dej

- Poporul român a salutat cu vădită satisfacție măsurile de derusificare. Gheorghiu-Dej a câștigat brusc o enormă popularitate. E o stare de spirit surprinzătoare pentru un popor care suferă de 20 de ani sub jugul tiraniei comuniste, patronat tocmai de acela pe care astăzi îl aplaudă. Această intensă emoție națională va fi defraudată de actualii conducători?

- Pentru a înțelege fenomenul trebuie să ne punem în situația nefericitului popor românesc. De nicăiri nicio speranță. Puterile occidentale nu numai că ne-au vândut Moscovei, dar vor să ridice și cruce pe mormântul libertăților naționale, recunoscând statu-quo-ul european. In această atmosferă de desnădejde neagră, guvernul începe campania antisovietică și ia primele măsuri de derusificare. Ceeace stătea în gât fiecărui român să spună, că toate nenorocirile vin dela Moscova, toată suferința țării, că într'acolo se scurg toate bogățiile țării, că ei sunt despuiți până la os, acuma vine guvernul și declară. Era firesc că această imensă bucurie a unui popor chinuit până la ultima expresie să se proiecteze asupra omului care a proclamat acest adevar. Gheorghiu-Dej a patronat crimele și jafurile, dar când vine același om și denunță abuzurile sovietice, nimic mai natural ca masele populare să-și lege nădejdiile de el, privindu-l cu alți ochi și uitând suferințele ce le-a îndurat.

- Ce-a obținut Gheorghiu-Dej prin măsurile de derusificare?

- A obținut trei lucruri:

- a) a deschis economiei comuniste românești poarta spre Occident.
- b) a abătut revolta maselor populare dela regim spre Soviete.
- c) a creat o bază populară regimului, prezentându-se pe sine și pe tovarășii săi ca apărători ai drepturilor poporului contra hrăpăreției vecinilor din răsărit.

După ce au ucis sute de mii de oameni, tot comuniștii vin și exploatează sentimentele de revoltă ale poporului, convertindu-le într'un factor pozitiv pentru interesele lor. N'a făcut apel Stalin în cursul războiului la sentimentele patriotice și religioase ale poporului rus? E o manevră diabolică pe care numai spiritul pervers al comuniștilor o poate imagina și realiza.

- Această înșelăciune credeți că va dăinui multă vreme?

- Nu, nu poate dăinui. Poporul nu se poate hrăni nici cu teorii marxisto-leniniste și nici cu agitații antisovietice. In câte-

va luni, Gheorghiu-Dej trebuie să-și dea arama pe față: sau dà satisfacție necesităților elementare ale poporului sau se demască ca impostor odios. Jocul de-a emanciparea nu poate merge mult înainte. Căci în mintea poporului, emanciparea de Rusia trebuie să aibă ca urmare o îmbunătățire a condițiilor de viață, mai mari libertăți și încetarea teroarelor. Dacă aceste schimbări nu se produc în lunile cari urmează, Gheorghiu-Dej pierde orice credit în fața poporului.

Eliberările din închisoare

- În sensul celor exprimate de Dvoastră, se pare că s'a făcut ceva. S'a dat drumul din închisori la mulți deținuți. Nu vedeți în acest gest un semn că regimul vrea să facă pace cu națiunea?

- Ar fi bine să fie așa, dar nu trebuie să ne facem iluzii nici în această privință. Eliberările din închisori n'au o valoare intrinsecă, ci au servit tot ca spectacol pentru a impresiona străinătatea. Diverșii emisari ai regimului comunist au anunțat în călătoriile lor prin Occident că până la sfârșitul anului nu va mai rămânea nimeni în închisoare. Pentru 23 August s'a anunțat chiar o amnistie generală. Aceasta nu s'a realizat și se pare că și eliberările din închisori au fost oprite paralel cu stoparea campaniei antirussești, ceea ce înseamnă că rostul lor a fost să producă un anumit efect în afară.

Trebuie să ținem seama apoi de faptul că câteva mii de eliberați nu înseamnă mare lucru față de cele 200-300 mii, populația permanentă a lagărilor și închisorilor. Însfârșit, în timp ce unii ies, alții le umplu iarăși. Teroarea, arestările ilegale, crimele continuă. Regimul nu s'a îmbălbânit. Nu e destul să dai drumul la câteva mii de deținuți, cadavre ambulante după 20 de ani de detențiune, ci să completezi aceste măsuri cu anumite garanții cetățenești. Esențial este ca fabrica de cadavre ambulante să fie scoasă din funcțiune.

- Cei eliberați din închisori nu crează probleme regimului?

- Nu, pentru că sunt ruinați fizicește. Mulți au fost eliberați pentru a nu muri în închisoare. Cei ajunși în libertate apoi nu se pot adapta condițiilor de viață. Fie că nu li se dà de lucru fie că nu sunt apți să lucreze. În aceste condiții, devin o povară pentru familiile lor. Unii au cerut să se întoarcă în închisoare pentru a nu muri de foame.

- Dvoastră ce credeți că ar fi mai bine să se întâmple în țară?

- Ca regimul să facă înlesniri populației. Mizeria în țară e așa de cumplită încât de oriunde ar veni o ușurare e binevenită. Aș dori ca tot ce am spus până acum să fie anulat de evoluția din țară, de reformele ce le vor face conducătorii, și o eră nouă să se deschidă în istoria României, în care viața să își reia cursul ei firesc. Dar Gheorghiu-Dej să nu creadă că își poate prelunge popularitatea, hrănind națiunea cu gogoși antisovietice.

Planul Valev

- Ce este cu proiectul Valev de desmembrare a României? Mulți exilați s'au călăuzit în special după acest document pentru a susține că în România s'a întâmplat o sguđuire profundă, că agitațiile antirussești nu sunt numai o manevră impusă de circumstanțe, ci au un substrat real. Ce însemnătate îi atribuiți?

- Studiul profesorului rus Valev, cu soluțiile pe care le propune, nu conține nimic extraordinar din punct de vedere al viziunii finale a comunismului. În 1956, am dat un interviu ziarului "Alcazar" din Madrid, în care anunțam că proxima etapă în relațiile dintre Uniunea Sovietică și țările subjugate va fi anexiunea lor. România și celelalte țări din Europa răsăriteană, cari actualmente se mai bucură de o umbră de suveranitate, cel puțin din punct de vedere formal, vor fi asimilate statutului celorlalte republici din colosul sovietic.

Planul Valev, care prevede crearea de complexe economice interstatale, reprezintă o fază premergătoare absorbției politice a României. Complexul interstatal din valea Dunării, propus de Valev, va fi urmat de alte complexe, care vor îmbrățișa porțiuni din alte State și, în modul acesta, întreaga Europă răsăriteană va fi prinsă într-o rețea de unități economice supra-naționale dirijate de Moscova. Evident, complexe vor avea prioritate față de autoritățile comuniste naționale, iar guvernării locale vor fi degradați, devenind funcționari ai complexelor.

În faimosul studiu din "Viața Economică", nici nu se tăgă duește de altminteri, că, după victoria finală a comunismului, frontierele vor dispărea. Se răspunde numai că în actualul stadiu de dezvoltare al mișcării comuniste internaționale, această formă de colaborare economică e contrară intereselor țărilor socialiste.

- Cum explicați atunci înverșunarea cu care guvernul dela București s'a opus planului Valev, denunțându-l ca o "concepție potrivnică principiilor de bază ale relațiilor economice dintre țările socialiste"? Ca buni comuniști ar fi trebuit să-l accepte. Sau avem de-a face și în acest caz cu un element de manevră al vastei acțiuni de mistificare a opiniei publice naționale și internaționale, pe chestiunea desprinderii de Moscova?

- Nu, în acest caz, conflictul e real, dar nu are nimic de-a face nici cu mult agitata desprindere de Moscova, nici cu ideologia comunistă și nici cu patriotismul. Gheorghiu-Dej n'a renunțat la o iotă din catehismul marxist.

Conflictul dintre București și Moscova, provocat de apariția studiului profesorului Valev, se situează pe planul eternelor rivalități omenești. Echipa dela București și-a văzut interesele amenințate

de echipa dela Moscova. Prin aplicarea planului Valev, Gheorghiu-Dej și tovarășii lui s'ar fi văzut deposedați de putere și transformați - în funcționari ai complexului interstatal condus de Ruși. Ori, oamenii aceștia au făcut "sacrificii". Câte vieți nu au stins, cât sânge nu au vărsat, cât au jefuit țara pentru a sătura nesățioasa Moscova, cât uraniu, aur și alte produse nu au transportat în Rusia pe prețuri de batjocură și acuma să li se dea cu piciorul, ca la niște slugi nemernice! Oricât de comuniști ar fi, oricâtă lealitate ar arăta față de doctrină și față de Moscova nu pot merge atât de departe încât să renunțe la putere. "Noua clasă" dela București a venit în conflict - cu noua clasă dela Moscova.

Trebue să reducem conflictul la proporțiile lui reale. Gheorghiu-Dej nu a respins planul Valev din motive patriotice, cum i se atribuie printre exilați, ci șeful noii clase dela București s'a apărât contra tendințelor acaparatoare ale tovarășilor moscoviți. Este un conflict inter-comunist și va rămânea cantonat intramuros.

- Ce legătură există atunci între manevrele de desprindere de Moscova și conflictul ce-a izbucnit pe chestiunea planului Valev, conflict care, chiar după părerea Dvoastră, pare a fi real?

- Mi se par două acțiuni cari numai întâmplător s'au desfășurat împreună, impletindu-se și provocând confuzie. Manevrele de apropiere de Occident pe cari le fac Bucureștii se realizează cu simțământul Moscovei. Fac parte din planul general al coexistenței - pacifice și al satisfacerii nevoilor economice ale blocului comunist. Avem antecedente instructive cu Ungaria și Polonia. Conflictul Valev s'a ivit în aceeași perioadă și are caracterul unei lupte personale, - în afară de orice ideologie și oricare altă semnificație.

- Nu credeți totuși că indiferent de motivele cari au determinat pe Gheorghiu-Dej să se opună planului de desmembrare al României, faptul poate avea consecințe politice, ajutând la emanciparea țării?

- Nu cred că se va merge atât de departe. Motivele le-am expus mai înainte. Gheorghiu-Dej nici nu vrea și nici nu poate să se măsoare cu Moscova. El nu are spatele acoperit pentru a face o politică tare. Părerea mea este că conflictul se va aplană în curând, - dacă nu este chiar aplanat. Guvernul sovietic a bătut în retragere, detașându-se oficial de planul Valev. El nu putea forța nota, pentru că Gheorghiu-Dej nu a călcat linia doctrinară a comunismului internațional. Acesta continuă să aplice cu ferocitate dogmele comuniste. - Primind satisfacție pe planul intereselor personale, Gheorghiu-Dej, la rândul lui, va reintra în disciplină. Raporturile dintre București și Moscova se vor normaliza. Aceasta nu înseamnă că Moscova a renunțat la ideea creerii organismelor economice supra-naționale. Așteaptă o altă oportunitate, după cum nu este exclus să-l pânzească la potecă pe Gheorghiu-Dej.

- Speranțele pe cari și le-a pus poporul român în răsvrătirea lui Gheorghiu-Dej sunt așadar fără temei?

- Situația poporului român este așa de grea încât eu aș fi primul care să mă bucur dacă s'ar face ceva să i se ușureze soarta. - Dar în calea acestor speranțe se ridică două obstacole greu de trecut: e Moscova, care ține în ghiare toată Europa răsăriteană, și sistemul comunist în sine. Chiar dacă ar slăbi presiunea Moscovei asupra României, rezultatele vor fi tot atât de funeste pentru poporul românesc. Aplicarea sistemului comunist în orice țară din lume provoacă aceleași efecte: exploatare până la sânge, foamete și nimicirea substanței naționale. Cuba nu se găsește în sfera de influență sovietică și roadele sistemului sunt aceleași. Calamitățile cari s'au abătut asupra României, le suferă și poporul cuban. Ca să se îmbunătățească condițiile de viață ale poporului român, ar trebui ca amândouă obstacolele să fie înlăturate: să se producă atât emanciparea de Moscova cât și emanciparea de sistemul monolitic comunist. Numai dacă Gheorghiu-Dej ar lăsa lest ideologic, dacă ar amenda sistemul, dacă l-ar îmblânzi, numai atunci s'ar putea ajunge la o schimbare reală în România. Dar evoluând în această direcție, regimul nu ar mai fi comunism, ci s'ar transforma în socialism național.

De unde poate veni mântuirea

- Nu vedeți atunci nicio speranță, oricât de firavă și îndepărtată, de eliberare a României sau cel puțin de îmbunătățire a condițiilor de viață ale poporului nostru?

- Sunt anumite speranțe, dar ele nu vin de acolo de unde așteptăm majoritatea exilaților, speculând asupra antagonismului cu Moscova. Aceste agitații se vor resorbi și poporul român va continua să sufere de foame și de frig.

Independent de voința Moscovei și a regimului comunist dela București, au intrat în funcțiune o serie de factori cari vor influența în mod decisiv evoluția României și a întregului complex răsăritean. Acești factori sunt următorii:

1) Radicalizarea opiniei publice în Statele Unite

Indiferent că va fi sau nu ales Barry Goldwater, în America s'a format un curent anticomunist de amploare neobișnuită, susținut de puternice organizații. Acest curent nu mai poate fi oprit să cucerască puterea și nu mai poate fi captat prin diversiuni. Odată acest curent la putere, rețelele secrete ale comunismului mondial nu vor mai putea controla politica externă a Statelor Unite și, în consecință, Moscova nu va mai beneficia, ca până acuma, de sprijinul Statelor Unite pentru a menține în robie Europa răsăriteană. Intr'un fel sau intr'altul, va trebui să o evacueze.

2) Criza sistemului industrial din Rusia și din toate țările comuniste.

Această criză are la origine tocmai entitatea pe care comunistii au disprețuit-o permanent asimilându-o materiei: omul. Cu muncă de sclav, se poate crea industria brută, primară, a cărbunelui, fierului și oțelului, dar nu industria superioară a mașinilor de precizie și cu atât mai puțin industria chimică, electronica, automatizată a erei noastre. Industria nouă reclamă ingineri, tehnicieni, muncitori calificați, bine plătiți, liberi de grijele vieții și respectați. Numai așa ei se pot concentra asupra muncii lor, asupra problemelor tehnice pe cari trebuie să le rezolve. Cu oameni desculți, flămânzi, lipsiți de siguranța zilei de mâine, nu se pot realiza progrese industriale. Anulând condiția umană, marxismul-leninismul a prejudiciat grav propriului lui sistem, punându-l în imposibilitate de a concura cu lumea liberă. Sistemul lor economic se găsește în criză permanentă, în timp ce Occidentul a luat un astfel de avânt tehnic și material că nu mai poate fi ajuns.

3) Presiunea demografică chineză.

Nu trebuie să exagerăm și să ne punem speranțe excesive în conflictul ideologic între Peking și Moscova. Când este vorba de o acțiune revoluționară contra unei țări libere, Mao și Hrusciiov lucrează în comun. James Barnham într'un studiu recent publicat în "National Review" contestă seriozitatea conflictului, afirmând că până acuma nu s'a produs niciun fapt care să ne îndreptățească să credem în realitatea lui. Numai note, declarații, insulte, adică conflictul a rămas cantonat în sectorul pur verbal.

Ceeace nu se poate elimina însă și ceeace reprezintă o amenințare reală pentru Soviete, este presiunea demografică chineză. Există în China o masă enormă de oameni care râvnesc la spațiile libere din Siberia. În mod firesc, toate popoarele subjugate din Europa răsăriteană și din Rusia propriu zisă vor înclina să se alieze cu China și contra Rușilor. Acest factor nu poate să nu neliniștească pe conducătorii Sovietelor, determinându-i să-și revizuiască pozițiile lor în Europa, pentru a nu pierde întreg imperiul.

4) Presiunea revoluționară a popoarelor subjugate.

Dela Elba până la Vladivostok revolta fierbe în imperiul sovietic. Sunt mișcări subterane, imperceptibile, un vulcan de suferințe care geme în adâncuri și se pregătește să erupă. Văzând că suferința se prelungește, că de nicăiri nu se ivește nicio speranță, aceste popoare vor prefera o ieșire eroică decât să mai suporte jugul și tirania.

5) Imponderabilele istoriei.

Acele forțe spirituale cari există, acționează și modifică cursul evenimentelor, conform planurilor Providenței. Comuniștii își

bat joc de ele, dar nu vor scăpa nici ei de sancțiunea lor. Se apropie scadența pentru toate fărâdelegile Moscovei.

E de presupus că nici guvernanților din Kremlin și nici celor din țările satelite nu le-au scăpat aceste amenințări surde, dar implacabile. E de presupus că, în interesul propriei lor conservări, pentru a îmblânzi efectul acestor factori, vor căuta să modifice condițiile de viață ale popoarelor captive, îndreptându-le progresiv spre o viață liberă. Kremlinul are de ales între șocul frontal cu acești factori, care va duce la o catastrofă mondială, și o disoluție progresivă a imperiului colonial sovietic, ultimul imperiu colonial din lume.

- Presupunând că acești factori vor începe să își producă efectul asupra blocului comunist, cum vor reacționa Gheorghiu-Dej și tovarășii lui?

- După toate probabilitățile, oamenii cari compun regimul vor căuta să se salveze pe sine, fără a ține seamă de ideologie. Pe tovarășii dela București nu-i vor mai interesa sistemul, ci puterea. Pentru a continua să guverneze, vor fi dispuși să facă concesii de ordin doctrinar, renunțând la teroare și exploatare. De abia atunci poporul român va avea ceva de câștigat.

Dialogul cu Bucureștii

- Exilul a intrat în febră după ce s'a aflat de tensiunea între București și Moscova. S'au format fel de fel de grupuri cari se imbulzesc să nu scape "cârța". Se caută contacte cu regimul și se fac oferte de serviciu. Credeți util un dialog între exil și guvernul comunist dela București în actualele împrejurări?

- Nu-i văd utilitatea, pentru că în țară nu s'a produs nicio schimbare de fond care să justifice o astfel de inițiativă. Ceeace se poate discuta acuma și aceasta numai între noi, pribegii, sunt condițiile generale în care ar putea să aibă loc o explicație cu regimul din țară.

- Cari sunt aceste condiții, după părerea Dvoastră?

- Iată-le:

- momentul oportun
- cine ia acest contact?
- la ce nivel?
- ce doctrină opune exilul? Ce obiective și-a fixat?

- Vă rog, să ne dați referințe mai ample asupra acestor puncte.

- Voi încerca să spun câte ceva despre fiecare:

1) Momentul oportun.

Nu poate fi decât acela când în țară s'au produs schimbări - de structură, adică regimul a renunțat la demența leninisto-marxistă, pentru a se orienta spre un socialism național. Destinderea, cum spunem și în broșura din anul trecut, trebuie să înceapă din țară. Nu e de conceput ca exilul să se lase antrenat în discuții cu guvernării, în timp ce în țară teroarea continuă. Mesagiile noii vieți, a primăverii naționale, trebuie să vină din țară. Și să ne aducă mesagiile renașterii naționale, încheierii acestei epoci întunecate, tocmai aici - cari au avut de suferit până acum, nu diversele categorii de agenți - trimiși de guvern în Occident ca să corupă pe exilați.

2) Cine ia acest contact?

Exilul nu este organizat, nu constituie o entitate coerentă. Guvernul dela București, de altă parte, posedă un aparat în străinătate, înzestrat cu mijloace materiale considerabile. Individul singuratic, sau fărămături de exil, luând contact cu comuniștii, nu vor putea rezista formidabilului lor aparat de presiune și "persuasiune". Unul după altul vor capitula în fața inamicului, repetând rușinoasa capitulare dela 23 August. Deaceia și exilul trebuie să-și construiască propriul său aparat, bine înțeles de natură politică, care să se substituie actualei anarhii. Numai organizați în ordine de bătaie, vom putea înfrunța inamicul.

Mă gândesc la o conferință națională, la un for al exilului, care să funcționeze cu caracter de permanentă, și în care să fie reprezentate toate grupările politice și toate tendințele, plus o serie de personalități dintre ziariști și scriitori, precum și cei doi Episcopi români, cel ortodox și cel unit. Membri acestui for vor trebui să depună un jurământ că în tratativele cu Bucureștii nu vor urmări nici interese personale și nici de grup, că vor rămâne leali până la moarte națiunii și deciziile lor nu vor fi determinate decât de nevoile și durerile neamului. În modul acesta se elimină atât clandestinitatea conștientă cât și concurența dintre diferitele grupe, concurență care ne-a făcut atâta rău la 23 August. Orice contact care nu s'ar face - prin acest for, implicit devine suspect și merită oprobiul tuturor. - Comitetul vișoianist nu poate să joace acest rol, pentru că este format din oameni cari au vândut țara la 23 August comunismului, iar aici în exil s'au înfeudat unei oficine streine. Conferința națională trebuie să lucreze liberă de orice suspiciune că s'ar afla în slujba unei puteri streine. Din acest for trebuie excluși toți acei cunoscuți prin legăturile lor cu comuniștii. Acest for trebuie constituit din oameni liberi, conștienți de responsabilitățile lor și înzestrați cu simț politic, pentru a nu se lăsa manevrați. Comuniștii sunt bine instruiți și nu te poți prezenta în fața lor cu apucături de diletant. Acest for - ar avea o misiune strict limitată: de a trata cu regimul problema destinderii, în eventualitatea că se ivește această oportunitate, conform condiției prime.

3) La ce nivel?

Conferința națională a românilor exilați nu poate accepta - tratative decât la nivel ministerial sau cu persoane cari dețin o importanță specială din partea guvernului. Ar fi o gravă eroare dacă exilații ar intra în tratative cu diverșii consuli, vice-consuli, consilieri sau miniștri reperiști din străinătate. Aceștia sunt aproape toți membri ai securității și nu au nicio importanță politică. Misiunea lor este să capteze pe exilați, să-i neutralizeze și să răspândească false informații privitor la situația din țară.

4) Doctrina politică a exilului? Ce obiective își propune?

Exilul trebuie să-și fixeze depe acum atitudinea politică, - pentru eventualitatea că i s'ar cere să intre în dialog cu regimul din țară. O poziție politică se stabilește exclusiv în funcție de interesele totalității naționale. Dacă vin comuniștii și propun cuiva anumite avantajii personale, omul politic va trebui să răspundă: nu mă interesează. Dacă vin comuniștii și propun unei grupări politice anumite avantajii, omul politic va trebui să răspundă: nu mă interesează. Dacă vin însă comuniștii și propun exilaților să stea de vorbă în vederea salvării viitorului întregului popor românesc, atunci și numai atunci omul politic are dreptul să spună: mă interesează. Căci politica, prin natura ei, presupune renunțare, serviciu și sacrificiu pentru cetate, pentru comunitatea națională. Pentru a intra în dialog cu guvernul din țară, trebuie în prealabil să intri în dialog cu națiunea, să o întrebi ce nevoi are, ce o doare, și cum pot fi aceste nevoi alinate. Paralel cu dialogul vizibil, trebuie să se desfășoare un dialog invizibil în adancul conștiinței tale.

- Cari, credeți Dvoastră, că sunt condițiile minime pe baza cărora s'ar putea ajunge la un acord între exil și regimul dela București?

- Sunt anumite condiții vitale pentru asigurarea supraviețuirii și propășirii poporului românesc peste cari nu se poate trece:

1) Deplina libertate religioasă, cu restaurarea cultului unit și înlăturarea oricărei prigoane contra Bisericii, sub orice formă s'ar manifesta.

2) Deplina libertate culturală. Scriitorii să nu mai fie silniți să producă marfă culturală, conform normativelor guvernului, în stilul realismului socialist.

3) Incetarea teroarei și a detențiunilor abuzive. Lichidarea lagărelor de concentrare și suprimarea muncii de sclav. Eliberarea tuturor prizonierilor politici. Garanții cetățenești.

4) Asigurarea unei vieți decente. Hrană suficientă pentru tot poporul. Suprimarea exportului de produse alimentare, atâta vreme -

cât necesitățile elementare ale populației nu sunt satisfăcute.

5) Desființarea kolhozurilor cari au provocat ruina țărănimii.

6) Incetarea actualului ritm și sistem de industrializare care se face în detrimentul substanței naționale. Omului trebuie să i se acorde prioritate în orice plan de industrializare a țării.

7) Luarea de măsuri pentru ocrotirea familiei, a tineretului, pentru sănătatea poporului și suprimarea plăgii avorturilor.

8) Libera circulație între țară și străinătate, fără nicio restricție nici asupra individului și nici asupra familiilor. Incetarea sistemului de a se lua ostacii dintre membri familiilor acelora cari călătoresc în străinătate, incetarea comerțului de sclavi și libertate desăvârșită pentru românii din exil să poată vizita țara, fără teama de a fi urmărit, perchiționat sau arestat.

Evident, mai pot fi și altele rămâne ca forul exilului să le dea forma definitivă.

- Președintele guvernului comunist dela București, Maurer, a declarat, cu prilejul vizitei lui la Paris, din vara aceasta, că guvernul nu este de acord cu Rusia pe chestiunea colaborării în cadrul Comenul-ului, dar regimul nu se abate dela linia comunistă. În această perspectivă, programul de salvare națională pe care îl propuneți, ar avea o șansă să fie ascultat la București?

- Eu nu fac nicio propunere și nu am nimic de oferit. Ceeace am spus mai înainte, nu este o ofertă, ci o ipoteză de lucru a exilului. Aceste puncte nu trebuie considerate a fi programul nostru, programul mișcării legionare pentru restaurarea Statului român, ci o formulă susceptibilă să fie însușită de exil, în eventualitatea că regimul din țară ar renunța la barbaria marxistă, s'ar întoarce la civilizație și umanitate și depe noua platformă ar cere să stea de vorbă cu exilații.

Câtă vreme comuniștii din țară rămân pe poziția lor, nu poate fi vorba de dialog. Ei sunt intrușii în pământul nostru, ei sunt spoliatori, ei au venit în carele de bagaje ale armatei de ocupație, ei au falsificat sensul istoriei noastre, făcându-se purtătorii unei ideologii streine, care răspândește în jurul ei numai groază, întunec și moarte. Dacă ei nu fac concesii ideologice, cu atât mai puțin poate să facă exilul. Refugiații nu pot deveni complicii comunistilor la asasinarea religiei și a națiunii. Exilul nu-și poate juca în arșițe destinul lui, rezistența lui, lupta lui de 20 de ani, pentru beneficii dubioase sau chiar reprobabile. Exilul reprezintă națiunea, în timp ce regimul nu reprezintă decât o suprastructură de câteva mii de oameni, impusă de ocupant. Raporturile de forță sunt net în favoarea exilului, dacă n'ar exista în spatele regimului forța militară a Moscovei.

Exilul nu poate intra în discuții cu regimul, nu are voie, ar face un act de trădare, câtă vreme în țară nu au intervenit transformă-

ri profunde și ireversibile, cari să indice că regimul s'a desprins de un trecut împovărat, încărcat de crime și nedreptăți. Actele vorbesc. Numai consecvența în lupta anticomunistă ridică exilul peste frământările sterile în care s'au măcinat, atâtea energii, dându-i categorie politică. Aceasta este valoarea și tăria lui, onoarea lui și titlul lui de legitimitate.

- Dar în perioada aceasta intermediară, când nu se știe ce poate interveni în țară, care trebuie să fie atitudinea exilului?

- Exact ca și mai înainte. Să continue să denunțe crimele regimului cu aceeași energie și hotărîre. Câtă vreme nu a intervenit un acord fundamental, ostilitățile continuă. Că comuniștii vor să cumpe complicitatea și tăcerea exilului, aceasta se înțelege, dar ca exilații să se preteze la jocul lor infam acoperind cu tăcerea și indiferența lor crimele regimului, e un act nelocal față de națiune. Cei ce suferă în închisori și lagăre, cei ce suferă de foame, cei ce sunt bolnavi și nu au medicamente, numai pe noi ne mai au, câteva mii de exilați. Să dezertăm și noi din frontul națiunii, să le răpim frații lor noștri și această mângâiere ca să știe că în străinătate pribeगी nu i-au uitat și fac tot ce le stă în putință pentru eliberarea lor?

După 20 de ani

- După 20 de ani de robie comunistă care e situația poporului român?

- Mai rea ca oricând. Niciodată exploatarea, foamea, și suferința colectivă nu au fost mai crâncene. Bolile fac ravagii și nu mai clinicile de avorturi înfloresc.

- Cum se explică că după 20 de ani de dominație regimul din țară nu a fost în stare să asigure măcar necesitățile elementare ale populației?

- E sistemul de guvernare comunist care provoacă toate aceste nenorociri. Un alt guvern ar restabili situația alimentară în trei luni.

- Aveți temeri că s'ar putea petrece lucruri și mai grave decât robia și această suferință prelungită?

- Exact. Există un plan secret al Moscovei de distrugere lentă a tuturor popoarelor din Europa răsăriteană, pentru a crea un vid biologic, în care să pătrundă apoi alte spețe umane venite din Rusia și Siberia. Acest plan nu se execută prin mijloace violente decât în mică măsură; el se realizează cu mijloace mai puțin spectaculare, ca să nu atragă atenția străinătății, dar cari au o eficacitate tot atât de teribilă și duc la aceleași rezultate funeste, nimicirea unui popor. Genocidul de tip moscovit se realizează prin munci excesive, lagăre de concentrare, foame, boli provocate de denutriție, lipsa de îngrijire

medicală și lipsa de medicamente, distrugerea familiei, coruperea și alcoolizarea tineretului, legalizarea, facilitarea și încurajarea avorturilor. Toate aceste măsuri combinate și aplicate pe lungi intervale de timp duc la acederea sporului natural al unui popor, la îmbătrânirea lui, și stingerea lui lentă.

Planul Valev nu servește numai la desmembrarea politică a României, ci are ca obiectiv mai îndepărtat și desmembrarea ei etnică. - Acest plan prevede migrațiunea brațelor de muncă în țările socialiste, - adică românii să fie duși să lucreze în Rusia și Siberia, iar streini - să fie aduși la noi. Zonele industriale supranaționale se aplică deja în Rusia și servesc de distrugerea naționalităților prin amalgamare.

Fenomenele de genocid se pot observa în toate țările subjugate, în Ungaria, în Cehoslovacia, în Bulgaria și în România. Polonia - având o Biserică bine organizată, se apără cu succes contra genocidului ordonat de Kremlin.

Nu știu în ce măsură Gheorghiu-Dej s'a certat cu Moscova, dar sub acest aspect aplică cu punctualitate și ferocitate normativul moscovit. Aplicând programul de mai sus, a reușit să scadă sporul natural al populației până la o cotă care ne situează printre ultimele națiuni ale lumii. Cine nu crede, n'are decât să consulte ultimele statistici.

- Regimul se laudă pretutindeni cu grija ce o are pentru sănătatea poporului. E pură propagandă și această afirmație?

- Ceeace a făcut, este disparent în raport cu nenorocirile ce le-a adus asupra populației. Dacă nu dai oamenilor să mănânce, și îi supui în același timp la munci faraonice, ce folos de spitale? Ce folos de medici, dacă aceștia nu pot prescrie medicamente, cari nu se găsesc? Ce folos că astăzi lumea trăiește mai mult, dacă în același timp nimicești viața care înmugurește?

Gheorghiu-Dej nu oferă altă perspectivă poporului românesc decât cimitirul și clinica de avorturi. Această problemă e mult mai gravă decât robia însăși.

- Un cuvânt pentru pribegi?

- Sperăm dela patriotismul și cultura exilaților că nu se vor lăsa amăgiți de fantasmă politice, ci vor continua lupta până ce poporul românesc va obține dreptate și libertate.

6 Octombrie 1964

Postscriptum

- Aceste declarații au fost făcute înaintea căderii lui Hrusciov și textul se afla la multiplicat când a avut loc schimbarea dela Kremlin. Domnule Comandant, aveți ceva de adăugat?

- Nu am nimic. Nu văd nimic care ar putea să le modifice sensul. Cel mult să-l confirme.